

**Європейська конвенція
про передачу провадження у кримінальних справах, 1972 р.**

Держави-члени Ради Європи, які підписали цю Конвенцію, враховуючи, що метою Ради Європи є досягнення більшого єднання між її членами,

бажаючи підкріпити роботу, яку вони вже здійснили у галузі кримінального права з метою досягнення більш справедливого і ефективного покарання,

вважаючи корисним з цією метою забезпечити у дусі взаємної довіри організацію кримінального судочинства на міжнародному рівні, зокрема, шляхом уникнення небажаних наслідків, що витікають із спорів про підсудність, погодились про таке:

ЧАСТИНА I. ВИЗНАЧЕННЯ

Стаття 1

Для цілей цієї Конвенції:

а) «злочин» охоплює діяння, передбачені кримінальним законодавством, а також діяння, передбачені правовими положеннями, які наводяться у Додатку III цієї Конвенції, за умови, що зацікавлена особа повинна мати можливість звертатись до суду за вирішенням справи у випадку, коли повноваження розглядати справу про злочин мають адміністративні органи;

(б) «міра покарання» означає будь-яке покарання чи інший захід, якого зазнають або яке проголошується у зв'язку із злочином або у зв'язку із порушенням правових положень, які наводяться у Додатку III.

ЧАСТИНА II. ПІДСУДНІСТЬ

Стаття 2

1. Для цілей застосування цієї Конвенції будь-яка Договірна Держава має повноваження переслідувати у судовому порядку згідно із своїм власним кримінальним законодавством будь-який злочин, до якого застосовується кримінальне законодавство іншої Договірної Держави.

2. Повноваження, які надаються Договірній Державі виключно в сипу пункту 1 цієї статті, можуть здійснюватися лише за клопотанням про порушення кримінального переслідування, що подається іншою Договірною Державою.

Стаття 3

Будь-яка Договірна Держава, що згідно із своїм власним законодавством має повноваження переслідувати за вчинення злочину, може для цілей застосування цієї Конвенції відмовитися або утриматися від кримінального переслідування підозрюваної особи, яка вже притягнута або буде притягнута до відповідальності іншою Договірною Державою за вчинення того ж злочину. З урахуванням пункту 2 статті 21 будь-яке

рішення про відмову або утримання від кримінального переслідування є тимчасовим до тих пір, поки остаточне рішення не буде прийняте в іншій Договірній Державі.

СТАТТЯ 4

Запитувана держава припиняє провадження, що ґрунтується виключно на статті 2, коли, на її думку, право покарання припиняє існувати згідно із законодавством запитуючої держави з будь-якої причини крім строку давності, до якого зокрема застосовуються пункт (с) статті 10, пункти (f) і (d) статті 11 та статті 22, 23 і 26.

СТАТТЯ 5

Положення частини III цієї Конвенції не обмежують повноваження, які надаються запитуваній державі її внутрішнім правом щодо притягнення до судової відповідальності.

ЧАСТИНА III. ПЕРЕДАЧА ПРОВАДЖЕННЯ

Розділ 1. КЛОПОТАННЯ ПРО ПОРУШЕННЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПЕРЕСЛІДУВАННЯ

СТАТТЯ 6

1. Якщо особа підозрюється у вчиненні злочину, передбаченого законодавством Договірної Держави, ця держава може звернутися до іншої Договірної Держави із клопотанням про порушення кримінального переслідування у випадках та на умовах, передбачених цією Конвенцією.

2. Якщо відповідно до положень цієї Конвенції Договірна Держава може звернутися до іншої Договірної Держави із клопотанням про порушення кримінального переслідування, то компетентні органи першої держави повинні брати таку можливість до уваги.

СТАТТЯ 7

1. Кримінальне переслідування може порушуватися у запитуваній державі тоді, коли злочин, щодо якого заявляється клопотання про порушення кримінального переслідування, становив би злочин у разі вчинення на її території і коли за таких обставин злочинцю може бути призначена міра покарання також згідно із її власним законодавством.

2. Якщо злочин було вчинено особою, яка знаходиться на державній службі, або проти особи, установи чи майна, що має публічний статус в запитуючій державі, він вважається в запитуваній державі як такий, що був вчинений в цій державі особою, яка знаходиться на державній службі, або проти такої особи, установи чи майна, відповідно до того, проти кого він був дійсно вчинений.

СТАТТЯ 8

1. Договірна Держава може звернутися до іншої Договірної Держави із клопотанням про порушення кримінального переслідування в одному або декількох таких

випадках:

- a) якщо підозрювана особа має постійне помешкання в запитуваній державі;
- b) якщо підозрювана особа є громадянином запитуваної держави або якщо ця держава є країною його походження;
- c) якщо підозрювана особа відбуває або має відбувати в запитуваній державі покарання, яке передбачає позбавлення волі;
- d) якщо в запитуваній державі за той же самий злочин або за інші злочини проти підозрюваної особи порушено кримінальне переслідування;
- e) якщо вона вважає, що передача провадження виправдана інтересами встановлення істини, і зокрема, що найбільш суттєві докази знаходяться в запитуваній державі;
- f) якщо вона вважає, що виконання в запитуваній державі вироку, у разі винесення такого, може збільшити можливість соціальної реабілітації засудженого;
- g) якщо вона вважає, що присутність на судовому засіданні підозрюваної особи не може бути забезпечена в запитуючій державі, в той час як її присутність на судовому засіданні може бути забезпечена в запитуваній державі;
- h) якщо вона вважає, що вона не може сама виконати вирок, у разі винесення такого, навіть з використанням екстрадиції, в той час як запитувана держава спроможна це зробити.

2. Якщо підозрювана особа була остаточно засуджена в Договірній Державі, ця держава може звернутися із клопотанням про передачу провадження у справі в одному або декількох випадках, наведених в пункті 1 цієї статті, лише тоді, коли вона сама не може виконати вирок, навіть з використанням екстрадиції, і якщо інша Договірна Держава не визнає принцип виконання вироку, постановленого іноземною державою, або відмовляється виконати такий вирок.

СТАТТЯ 9

1. Компетентні органи запитуваної держави розглядають клопотання про порушення кримінального переслідування, яке було заявлене на виконання попередніх статей. Вони визначають у відповідності до їх власного законодавства, яких дій слід вжити щодо такого клопотання.

2. Коли законодавством запитуваної держави передбачається, що покарання за злочин здійснюється адміністративним органом, така держава, у якомога стислі строки, інформує про це запитуючу державу, якщо тільки запитувана держава не зробила заяву згідно з пунктом 3 цієї статті.

3. Будь-яка Договірна Держава під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або документа про прийняття чи приєднання або в будь-який інший час після цього може визначити, шляхом перепровадження заяви на ім'я Генерального секретаря Ради Європи, умови, за яких її внутрішнє законодавство дозволяє адміністративним органам здійснювати покарання за певні злочини. Така заява замінює повідомлення, яке передбачене у пункті 2 цієї статті.

СТАТТЯ 10

Запитувана держава не вживає дій щодо клопотання:

- (a) якщо клопотання не відповідає положенням пункту 1 статті 6 і пункту 1 статті 7;
- (b) якщо порушення кримінального переслідування суперечить положенням статті 35;

(с) якщо на час подання клопотання вже витекли строки притягнення до кримінальної відповідальності згідно із законодавством запитуючої держави.

СТАТТЯ 11

За винятком положень статті 10, запитувана держава не може відмовити у прийнятті клопотання повністю або частково, інакше як в одному або декількох таких випадках:

(а) якщо вона вважає, що підстави, на яких ґрунтується клопотання, заявлене відповідно до статті 8 не підтверджуються;

(б) якщо підозрювана особа не має постійного помешкання в запитуваній державі;

(с) якщо підозрювана особа не є громадянином запитуваної держави і не мала постійного помешкання на території цієї держави на момент вчинення злочину;

(д) якщо вона вважає, що злочин, щодо якого заявляється клопотання про порушення кримінального переслідування, має політичний характер або якщо йдеться про злочин суто військовий або податковий;

(е) якщо вона вважає, що існують серйозні підстави зробити висновок про те, що клопотання про порушення кримінального переслідування мотивоване расовими, релігійними, національними міркуваннями або політичними поглядами;

(ф) якщо її власне законодавство вже застосовується до злочину і якщо на момент отримання клопотання витекли строки давності відповідно до її законодавства; в такому випадку пункт 2 статті 26 не застосовується;

(д) якщо її повноваження ґрунтуються виключно на статті 2 і якщо на момент отримання клопотання закінчаться строки давності згідно з її законодавством, при цьому береться до уваги передбачене в статті 23 продовження цих строків на 6 місяців;

(h) якщо злочин був вчинений за межами території запитуючої держави;

(і) якщо кримінальне переслідування може суперечити міжнародним зобов'язанням запитуваної держави;

(j) якщо кримінальне переслідування може суперечити основоположним принципам правової системи запитуваної держави;

(к) якщо запитуюча держава порушила процедуру, передбачену цією Конвенцією.

СТАТТЯ 12

1. Запитувана держава відкликає свою згоду на прийняття клопотання, якщо після згоди виявляється підстава для відмови у вжитті дій щодо клопотання, передбачена у статті 10 цієї Конвенції.

2. Запитувана держава може відкликати свою згоду на прийняття клопотання:

(а) якщо виявляється, що присутність підозрюваної особи не може бути забезпечена на судовому засіданні у цій державі або якщо вирок, який може бути постановлений, не може бути виконаний у цій державі;

(б) якщо одна з підстав відмови, передбачених у статті 11, виявляється до передачі справи до суду; або

(с) в інших випадках, якщо запитуюча держава на це згодна.

РОЗДІЛ 2. ПРОЦЕДУРА ПЕРЕДАЧІ

СТАТТЯ 13

1. Всі клопотання, що передбачені цією Конвенцією, робляться в письмовій формі. Вони, а також всі повідомлення, які необхідні для застосування цієї Конвенції, надсилаються або міністерством юстиції запитуючої держави до міністерства юстиції запитуваної держави, або, за окремою взаємною домовленістю, безпосередньо органами запитуючої держави до органів запитуваної держави; відповіді надсилаються у такий же спосіб.
2. У термінових випадках клопотання і повідомлення можуть надсилатися через Міжнародну організацію кримінальної поліції (Інтерпол).
3. Будь-яка Договірна Держава може повідомити, шляхом перепроводження заяви на ім'я Генерального секретаря Ради Європи, про свій намір застосовувати, у тому, що її стосується, правила передачі, які не визначені у пункті 1 цієї статті.

СТАТТЯ 14

Якщо одна Договірна Держава вважає, що інформація, надіслана іншою Договірною Державою, недостатня для застосування нею цієї Конвенції, вона запитує додаткову інформацію. Вона може встановлювати термін отримання такої інформації.

СТАТТЯ 15

1. Клопотання про порушення кримінального переслідування супроводжується оригіналом або засвідченою копією кримінальної справи, а також всіма іншими необхідними документами. Однак, якщо підозрювана особа утримується під вартою у відповідності до положень розділу 5, а запитуюча держава не може подати ці документи разом із клопотанням про порушення кримінального переслідування, вони можуть бути надіслані пізніше.
2. Запитуюча держава письмово інформує також запитувану державу про всі процесуальні дії та про всі заходи стосовно провадження, які здійснено в запитуючій державі після передачі клопотання. Таке повідомлення супроводжується будь-якими необхідними документами.

СТАТТЯ 16

1. Запитувана держава негайно інформує запитуючу державу про своє рішення щодо клопотання про порушення кримінального переслідування.
2. Запитувана держава також інформує запитуючу державу про припинення провадження або про рішення, яке винесено по завершенні судового розгляду. Засвідчена копія будь-якого письмового рішення надсилається запитуючій державі.

СТАТТЯ 17

Якщо повноваження запитуваної держави ґрунтуються виключно на статті 2, ця держава інформує підозрювану особу про отримання клопотання про порушення кримінального переслідування, для того щоб така особа могла подати свої аргументи до прийняття цієї державою рішення стосовно клопотання.

СТАТТЯ 18

1. За виключенням пункту 2 цієї статті, переклад документів, що мають відношення до застосування цієї Конвенції, не вимагається.

2. Будь-яка Договірна Держава під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або документа про прийняття чи приєднання може, шляхом перепроводження заяви на ім'я Генерального секретаря Ради Європи, залишити за собою право вимагати, щоб ці документи, за винятком копії письмового рішення, зазначеного у пункті 2 статті 16, супроводжувалися перекладом. Інші Договірні Держави надсилають переклади або національною мовою отримуючої держави, або однією з офіційних мов Ради Європи, яку визначить отримуюча держава. Однак визначення мови не є обов'язковим. Інші Договірні Держави можуть застосовувати принцип взаємності.

3. Ця стаття не зашкоджує положенням стосовно перекладу клопотань і підтвердних документів, що можуть передбачатися угодами або домовленостями, які вже набрали чинності або які можуть бути укладені між двома або декількома Договірними Державами.

СТАТТЯ 19

Документи, що надсилаються на виконання цієї Конвенції, встановлення автентичності не потребують.

СТАТТЯ 20

Договірні Сторони не можуть вимагати одна від одної відшкодування витрат, пов'язаних із застосуванням цієї Конвенції.

РОЗДІЛ 3. НАСЛІДКИ КЛОПОТАННЯ ПРО ПОРУШЕННЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПЕРЕСЛІДУВАННЯ В ЗАПИТУЮЧІЙ ДЕРЖАВІ

СТАТТЯ 21

1. Якщо держава звертається із клопотанням про порушення кримінального переслідування, вона не може продовжувати переслідувати підозрювану особу за злочин, у зв'язку з яким було заявлене клопотання про порушення кримінального переслідування, або виконувати рішення, яке вона постановила раніше щодо підозрюваної особи за цей злочин. До отримання рішення запитуваної держави щодо клопотання про порушення кримінального переслідування запитуюча держава однак зберігає за собою право здійснювати всі дії стосовно кримінального переслідування, за винятком притягнення до судової відповідальності або, у відповідних випадках, прийняття компетентним адміністративним органом рішення у справі.

2. Право здійснення переслідування і примусового виконання поновлюється запитуючою державою:

(а) якщо запитувана держава інформує її про своє рішення не вживати дій щодо клопотання відповідно до статті 10;

(b) якщо запитувана держава інформує її про своє рішення відмовити у прийнятті клопотання відповідно до статті 11;

(c) якщо запитувана держава інформує її про своє рішення відкликати свою згоду на прийняття клопотання відповідно до статті 12;

(d) якщо запитувана держава інформує її про своє рішення не порушувати провадження або припинити його;

(e) якщо вона відкликає своє клопотання до того, як запитувана держава проінформує її про своє рішення вжити дій щодо клопотання.

СТАТТЯ 22

Клопотання про порушення кримінального переслідування, заявлене у відповідності до положень цієї частини, продовжує в запитуючій державі строки притягнення до відповідальності на 6 місяців.

РОЗДІЛ 4. НАСЛІДКИ КЛОПОТАННЯ ПРО ПОРУШЕННЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПЕРЕСЛІДУВАННЯ В ЗАПИТУВАНІЙ ДЕРЖАВІ

СТАТТЯ 23

Якщо повноваження запитуваної держави ґрунтуються виключно на статті 2, строки притягнення до відповідальності у цій державі продовжуються на шість місяців.

СТАТТЯ 24

1. Якщо кримінальне переслідування підлягає оскарженню в обох державах, скарга, яку подано в запитуючій державі, має таку ж юридичну силу, як і скарга, подана в запитуваній державі.

2. Якщо оскарження необхідне лише в запитуваній державі, ця держава може здійснювати кримінальне переслідування, навіть за відсутності скарги, якщо особа, яка має право подавати її, не заявила своє заперечення впродовж одного місяця від дати отримання нею повідомлення компетентного органу про те, що вона має право на заперечення.

СТАТТЯ 25

В запитуваній державі щодо злочину застосовується міра покарання, передбачена законодавством цієї держави, якщо законодавство не встановлює іншого. Якщо повноваження запитуваної держави ґрунтуються виключно на статті 2, міра покарання, призначена в цій державі, не може бути більш суворою, ніж міра покарання, передбачена законодавством запитуючої держави.

СТАТТЯ 26

1. Будь-яка дія, метою якої є порушення кримінального переслідування і яка

здійснена в запитуючій державі відповідно до її законодавства і правил, має таку ж юридичну силу в запитуваній державі, тобто розглядається як така, що здійснена органами цієї держави, за умови, що таке ототожнення не дає такій дії більшої доказової сили, ніж в запитуючій державі.

2. Будь-яка дія, яка перериває строки давності і яка належним чином здійснена в запитуючій державі, має однакові наслідки в запитуваній державі і навпаки.

Розділ 5. ТИМЧАСОВІ ЗАХОДИ В ЗАПИТУВАНІЙ ДЕРЖАВІ

Стаття 27

1. Коли запитуюча держава оголошує про свій намір подати клопотання про порушення кримінального переслідування і якщо повноваження запитуваної держави ґрунтуються виключно на статті 2, запитувана держава може на прохання запитуючої держави і згідно з цією Конвенцією вдатися до тимчасового арешту підозрюваної особи:

(а) якщо законодавство запитуваної держави дозволяє утримання під вартою за вчинений злочин; і

(б) якщо існують підстави вважати, що підозрювана особа зникне або сприятиме знищенню доказів.

2. У проханні про тимчасовий арешт вказується наявність ордеру на арешт або іншого документа такої ж сили, що був виданий у відповідності до процедури, передбаченої законодавством запитуючої держави; в ньому також вказується злочин, за який вимагається кримінальне переслідування, дата і місце його вчинення, і воно повинно містити якомога детальніші відомості про підозрювану особу. Прохання також повинно містити стислий виклад обставин справи.

3. Прохання про тимчасовий арешт надсилається безпосередньо органами запитуючої держави, зазначеними у статті 13, відповідним органам запитуваної держави або поштою, або телеграфом, або у будь-який інший спосіб, який дозволяє мати письмове підтвердження або який визнається запитуваною державою. Запитуюча держава без зволікань інформується про результат розгляду її прохання.

Стаття 28

Після отримання клопотання про порушення кримінального переслідування разом з документами, які передбачені у пункті 1 статті 15, запитувана держава має право вживати всіх тимчасових заходів, у тому числі утримання підозрюваної особи під вартою і накладення арешту на майно, яких можна було б вжити за її власним законодавством, якби злочин, за який вимагається кримінальне переслідування, був вчинений на її території.

Стаття 29

1. Тимчасові заходи, що передбачені у статтях 27 і 28, регулюються положеннями цієї Конвенції і законодавством запитуваної держави. Законодавство цієї держави або Конвенція визначають також умови, за яких такі заходи не вживаються.

2. Ці заходи не вживаються у випадках, зазначених в пункті 2 статті 21.

3. Особа, що утримується під вартою, повинна бути звільнена за будь-яких обставин, якщо вона була заарештована на виконання статті 27, а запитувана держава не

отримала клопотання про порушення кримінального переслідування впродовж 18 днів від дати арешту.

4. Особа, що утримується під вартою, повинна бути звільнена за будь-яких обставин, якщо вона була заарештована на виконання статті 27, а документи, які повинні додаватися до клопотання про порушення кримінального переслідування, не були отримані запитуваною державою впродовж 15 днів після отримання клопотання про порушення кримінального переслідування.

5. Термін утримання під вартою, здійснюваного виключно згідно зі статтею 27, ні за яких обставин не повинен перевищувати 40 днів.

ЧАСТИНА IV. МНОЖИННІСТЬ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ

Стаття 30

1. Будь-яка Договірна Держава, якій до порушення кримінального переслідування або в ході кримінального переслідування за злочин, який, на її думку, не має політичного або суто військового характеру, стає відомо про кримінальне переслідування в іншій Договірній Державі тієї ж особи і за той же злочин, розглядає можливість або відмови від розпочатого у себе переслідування, або його зупинення, або передачі до провадження іншій державі.

2. Якщо вона вважає за доцільне за існуючих обставин не відмовлятися від кримінального переслідування, яке вона здійснює у себе, або не зупиняти його, вона повідомляє про це іншу державу своєчасно і в усякому випадку до постанови рішення по суті справи.

Стаття 31

1. У випадку, передбаченому у пункті 2 статті 30, зацікавлені держави намагаються, наскільки це можливо, визначити, після оцінки в кожному випадку обставин, зазначених у статті 8, яка з них буде продовжувати здійснення кримінального переслідування. Під час цієї процедури консультацій, зацікавлені держави відкладають постанову рішення по суті справи, не будучи при цьому зобов'язаними, однак, продовжувати цю відстрочку більш ніж на 30 днів від дати перепровадження повідомлення, передбаченого у пункті 2 статті 30.

2. Положення пункту 1 не є обов'язковими:

(a) для держави, яка перепроваджує повідомлення, передбачене у пункті 2 статті 30, якщо основне судове засідання у справі було в ній оголошене відкритим у присутності обвинуваченої особи до перепровадження повідомлення;

(b) для держави, якій перепроваджується повідомлення, якщо основне судове засідання було в ній оголошене відкритим у присутності обвинуваченої особи до отримання повідомлення.

Стаття 32

В інтересах встановлення істини і застосування відповідної міри покарання зацікавлені держави розглядають питання про те, чи доцільно, щоб кримінальне переслідування здійснювалось лише однією з них і, в разі позитивного рішення, намагаються визначити, яка з них буде здійснювати переслідування, якщо:

(a) декілька злочинів, що суттєво відрізняються і що передбачені кримінальним законодавством кожної з цих держав, ставляться в провину або одній особі, або декільком

особам, що діяли спільно;

(b) один злочин, що передбачений кримінальним законодавством кожної з цих держав, ставиться в провину декільком особам, що діяли спільно.

СТАТТЯ 33

Всі рішення, прийняті у відповідності до пункту 1 статті 31 і статті 32, спричиняють, між зацікавленими державами, всі наслідки передачі кримінального провадження, передбаченої цією Конвенцією. Держава, яка відмовляється здійснювати кримінальне переслідування, вважається такою, що передала це провадження іншій державі.

СТАТТЯ 34

Процедура передачі, що передбачена у розділі 2 частини III, застосовується настільки, наскільки положення про неї сумісні з положеннями, що містяться у цьому розділі.

ЧАСТИНА V. NE BIS IN IDEM

СТАТТЯ 35

1. Особа, у кримінальній справі якої було постановлене остаточне і примусове судове рішення, не може за те ж саме діяння бути притягнутою до відповідальності або засудженою, або примушеною зазнавати будь-яку міру покарання в іншій Договірній Державі:

(a) якщо вона була виправдана;

(b) якщо призначена міра покарання:

(i) відбута повністю чи відбувається; або

(ii) скасована повністю, або у тому, що стосується невиконаної її частини, через помилування чи амністію; або

(iii) не може виконуватись надалі через те, що вийшов строк давності;

(c) якщо суд визнав особу винною, але без призначення міри покарання.

2. Однак Договірна Держава не зобов'язана, якщо вона сама не клопотала про порушення кримінального переслідування, визнавати принцип ne bis in idem, якщо діяння, яке лежить в основі судового рішення, було спрямоване проти особи або установи, або будь-якого майна, що має публічний статус в цій державі, або якщо особа, щодо якої було постановлене судове рішення, сама мала публічний статус в цій державі.

3. Крім того, Договірна Держава, в якій діяння було вчинене або вважається таким згідно із законодавством цієї держави, не зобов'язана визнавати принцип ne bis in idem, якщо вона сама не клопотала про порушення кримінального переслідування.

СТАТТЯ 36

Якщо нове кримінальне переслідування порушене проти особи, засудженої за той самий злочин в іншій Договірній Державі, будь-який період позбавлення волі, відбутий у зв'язку з виконанням вироку, враховується з міри покарання, яка може бути призначена.

СТАТТЯ 37

Ця частина не зашкоджує застосуванню більш широких національних положень, що стосуються принципу ne bis in idem, який притаманний іноземним судовим рішенням.

ЧАСТИНА VI. ЗАКЛЮЧНІ ПОЛОЖЕННЯ

СТАТТЯ 38

1. Цю Конвенцію відкрито для підписання державами-членами Ради Європи. Вона підлягає ратифікації або прийняттю. Ратифікаційні грамоти або документи про прийняття здаються на зберігання Генеральному секретарю Ради Європи.

2. Ця Конвенція набирає чинності через три місяці від дати здачі на зберігання третьої ратифікаційної грамоти або третього документа про прийняття.

3. Стосовно будь-якої держави, яка підписала цю Конвенцію і яка ратифікуватиме або прийматиме її після набрання нею чинності, Конвенція набирає чинності через три місяці від дати здачі на зберігання її ратифікаційної грамоти або документа про прийняття.

СТАТТЯ 39

1. Після набрання цією Конвенцією чинності Комітет міністрів Ради Європи може запропонувати будь-якій державі, яка не є членом Ради, приєднатися до цієї Конвенції, якщо резолюція, що містить таку пропозицію, отримує одностайну згоду членів Ради, які ратифікували Конвенцію.

2. Таке приєднання здійснюється шляхом здачі на зберігання Генеральному секретарю Ради Європи документа про приєднання, який набирає чинності через три місяці від дати його здачі на зберігання.

СТАТТЯ 40

1. Будь-яка Договірна Держава під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або документа про прийняття чи приєднання може визначити територію (території), до якої застосовуватиметься ця Конвенція.

2. Будь-яка Договірна Держава може під час здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або документа про прийняття чи приєднання або в будь-який інший час заявою на ім'я Генерального секретаря Ради Європи поширити дію цієї Конвенції на будь-яку іншу територію (території), яка визначена в цій заяві і за міжнародні відносини якої вона несе відповідальність або від імені якої вона уповноважена брати зобов'язання.

3. Будь-яка заява, зроблена у відповідності до попереднього пункту, може стосовно до будь-якої території, визначеної в цій заяві, бути відкликана згідно з процедурою, передбаченою статтею 45 цієї Конвенції.

СТАТТЯ 41

1. Будь-яка Договірна Держава під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або документа про прийняття чи приєднання може заявити про те, що вона вдається до одного або декількох застережень, передбачених у Додатку I, або зробити заяву, передбачену у Додатку II цієї Конвенції.

2. Будь-яка Договірна Держава може відкликати повністю або частково застереження чи заяву, що вона зробила у відповідності до попереднього пункту, шляхом перепроводження заяви на ім'я Генерального секретаря Ради Європи, яка набирає чинності від дати її отримання.

3. Договірна Держава, яка заявила застереження стосовно будь-якого положення цієї Конвенції, не може вимагати застосування цього положення будь-якою іншою Договірною Державою; однак вона може, коли її застереження носить частковий або умовний характер, вимагати застосування цього положення у тому обсязі, в якому вона його прийняла.

СТАТТЯ 42

1. Будь-яка Договірна Держава може у будь-який час визначити, шляхом перепроводження заяви на ім'я Генерального секретаря Ради Європи, правові положення, які необхідно включити до Додатку III цієї Конвенції.

2. Будь-які зміни національних положень, наведених у Додатку III, повинні повідомлятися Генеральному секретарю Ради Європи, якщо вони впливають на правильність інформації, поданої у цьому Додатку.

3. Будь-які зміни, зроблені у Додатку III на виконання попередніх пунктів, набирають чинності в кожній Договірній Державі через один місяць від дати повідомлення про них Генеральним секретарем Ради Європи.

СТАТТЯ 43

1. Ця Конвенція не зачіпає ні права і обов'язки, що впливають з договорів про екстрадицію і багатосторонніх міжнародних конвенцій, що стосуються окремих питань, ні положення, що стосуються питань, які розглядаються цією Конвенцією і які містяться в інших конвенціях, укладених між Договірними Державами.

2. Договірні Держави можуть укладати між собою двосторонні або багатосторонні угоди з питань, які розглядаються цією Конвенцією, лише з метою доповнення її положень або сприяння застосуванню принципів, які в ній містяться.

3. Однак, якщо дві або декілька Договірних Держав вже встановили свої стосунки у цьому питанні на основі однакового законодавства чи застосували свій особливий режим, або зроблять це у майбутньому, вони мають право регулювати ці стосунки відповідним чином, не зважаючи на положення цієї Конвенції.

4. Договірні Держави, які припиняють застосування положень цієї Конвенції у своїх взаємних стосунках у цьому питанні відповідно до положень попереднього пункту, повідомляють про це Генерального секретаря Ради Європи.

СТАТТЯ 44

Європейський Комітет Ради Європи з проблем злочинності інформується щодо застосування цієї Конвенції і вживає всіх необхідних заходів для сприяння дружньому

врегулюванню будь-яких труднощів, які можуть виникнути у зв'язку з її застосуванням.

СТАТТЯ 45

1. Ця Конвенція залишається чинною на невизначений строк.
2. Будь-яка Договірна Держава може, у тому, що її стосується, денонсувати цю Конвенцію шляхом перепроведення повідомлення на ім'я Генерального секретаря Ради Європи.
3. Така денонсація набирає чинності через шість місяців від дати отримання такого повідомлення Генеральним секретарем.

СТАТТЯ 46

Генеральний секретар Ради Європи повідомляє держави-члени Ради і будь-яку державу, яка приєдналася до цієї Конвенції, про:

- (a) будь-яке підписання;
- (b) здачу на зберігання будь-якої ратифікаційної грамоти або будь-якого документа про прийняття чи приєднання;
- (c) будь-яку дату набрання чинності цією Конвенцією у відповідності до статті 38 Конвенції;
- (d) будь-яку заяву, отриману на виконання положень пункту 3 статті 9;
- (e) будь-яку заяву, отриману на виконання положень пункту 3 статті 13;
- (f) будь-яку заяву, отриману на виконання положень пункту 2 статті 18;
- (d) будь-яку заяву, отриману на виконання положень пунктів 2 і 3 статті 40;
- (h) будь-яке застереження або будь-яку заяву, що зроблені на виконання положень пункту і статті 41 ;
- (i) відкликання будь-якого застереження або будь-якої заяви, здійснене на виконання положень пункту 2 статті 41;
- (j) будь-яку заяву, отриману на виконання пункту 1 статті 42, і будь-яке наступне повідомлення, отримане на виконання пункту 2 цієї статті;
- (k) будь-яке повідомлення, отримане на виконання пункту 4 статті 43;
- (l) будь-яке повідомлення, отримане на виконання положень статті 45, і дату, з якої денонсація набирає чинності.

СТАТТЯ 47

Ця Конвенція, а також повідомлення і заяви, передбачені нею, застосовуються лише до злочинів, вчинених після того, як вона набере чинності для зацікавлених Договірних Держав.

На посвідчення чого нижчепідписані належним чином на те уповноважені представники підписали цю Конвенцію.

Вчинено в Страсбурзі п'ятнадцятого дня травня місяця 1972 року англійською і французькою мовами, причому обидва тексти є однаково автентичними, в одному примірнику, який зберігатиметься в архіві Ради Європи. Генеральний секретар Ради Європи надсилає засвідчені копії цієї Конвенції кожному уряду, який підписав цю Конвенцію і приєднується до неї.

ДОДАТОК I

Кожна Договірна Держава може зробити заяву про те, що вона резервує за собою право:

- (a) відмовити у прийнятті клопотання про порушення кримінального переслідування, якщо вона вважає, що злочин носить суто релігійний характер;
- (b) відмовити у прийнятті клопотання про порушення кримінального переслідування за вчинене діяння, на тій підставі, що міра покарання, у відповідності до її власного законодавства, може бути призначена тільки адміністративним органом;
- (c) не приймати статтю 22;
- (d) не приймати статтю 23;
- (e) не приймати положення, що містяться у другій фразі статті 25, з конституційних причин;
- (f) не приймати положення, які наведені у пункті 2 статті 26, якщо вона має повноваження згідно із своїм власним законодавством;
- (d) не застосовувати статті 30 і 31 до діяння, міра покарання за яке у відповідності до її власного законодавства або законодавства іншої зацікавленої держави може бути призначена тільки адміністративним органом;
- (h) не приймати частину V.

ДОДАТОК II

Будь-яка Договірна Держава може заявити, що з причин, які впливають з її конституційного права, вона може звертатися з клопотаннями про порушення кримінального переслідування або приймати їх лише у випадках, визначених її внутрішнім правом.

Будь-яка Договірна Держава може шляхом подання заяви визначити, у тому, що її стосується, термін "громадянин" за змістом цієї Конвенції.

ДОДАТОК III

Перелік злочинів, які не передбачені кримінальним правом

До злочинів, які караються кримінальним законодавством прирівнюються:
- у Франції:

будь-яка протиправна поведінка, яка карається складанням протоколу про порушення порядку користування головними шляхами сполучення.

- у Федеративній Республіці Німеччина:

будь-яка протиправна поведінка, яка підлягає покаранню, за процедурою, передбаченою Законом про порушення громадського порядку (Gesetz über Ordnungswidrigkeiten від 24 травня 1968 року, BGBl 1968, I, 481).

- в Італії:

будь-яка протиправна поведінка, до якої застосовується Закон N 317 від 3 березня 1967 року.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про приєднання України до Європейської конвенції про передачу провадження у кримінальних справах, 1972 рік

(Відомості Верховної Ради (ВВР) 1995, N 31, ст. 250)

Верховна Рада України п о с т а н о в л я є :

Приєднатися від імені України до Європейської конвенції про передачу провадження у кримінальних справах, 1972 рік.

Голова Верховної Ради України

О.МОРОЗ

м. Київ, 22 вересня 1995 року